

proběhla navzdory technickým problémům jako vzdorující tabule a nedostatek vzduchu v přeplněné posluchárně, kam proniklo více posluchačů než bylo domluveno, za hrobového ticha a soustředěné pozornosti od začátku do konce.

Na chodbě před posluchárnou mě pan profesor, kterému jsem děkovala, překvapil otázkou, zda jsme byli spokojeni. Než jsem stihla vykokrat odpověď, dodal, že v jednom místě měl něco vysvětlit trochu jinak, že si to dodatečně uvědomil. Pak se na chvíli zamyslel a dodal: "Přednáším čtyřicet let a vždycky po každé přednášce jsem našel něco, co jsem měl udělat jinak".

PAVEL NOVÁK (Praha)

Bohuslav Havránek o Josefu Vachkovi

Téměř před jednadvaceti lety, 16. ledna 1976 odpoledne mi akademik Havránek věnoval několik hodin. Řeč byla převážně o vzniku a předválečném období Pražského lingvistického kroužku. V zásadě to byl Havránkův monolog, jen zřídka přerušovaný mým dotazem nebo připomenutím tématu. Z tohoto vzpomínání jsem měl příležitost čerpat nebo přímo citovat třikrát, totiž ve *Sborníku k počtě stého výročí narození akademika Bohuslava Havránka: Slavica Pragensia XXXIV.21*, pozn. 2; s. 32 pozn. 27, a s. 296 (O. J. Zubatém a E. Smetánkovi).

Došlo tehdy i na charakteristiky významnějších členů Kroužku, u mladších, druhé generace, zcela stručně. O Josefu Vachkovi mám poznamenaný dvě věty,

z nichž první se týká ovšem právě jen doby předválečné: "Nadany, (s) rozhledem, upoutal prací ve fonologii, (kde podal) určité korektury. Pro Kroužek ochoten dát se upálit."

LIDMILA PANTŮČKOVÁ (Brno)

Vzpomínka na pana profesora

Vítele a s hlubokou vděčností vítám tuto příležitost ucít alespoň krátkou vzpomínkou památku svého nezapomenutelného učitele, vynikajícího vědce a vzácného člověka prof. dr. Josefa Vachka, Dr.Sc.

Mé první vzpomínky jsou z dnes již dávnych let - z doby mých studií. Vůbec první přednáška, které jsem se v prvním semestru v říjnu 1946 zúčastnila, byla Střední angličtina profesora Vachka. Dodnes si živě pamatuji, s jakým nadšením jsem mu naslouchala, a to přesto, že bez znalosti angličtiny staré, kterou profesor Vachek přednášel rok předtím, nebylo pro mne snadné přednášenou látku pochopit. Hlavním důvodem pro toto nadšení, které u mne přetrvalo po celá čtyři léta mého studia, byl zvláštní velmi poutavý a současně hluboce erudovaný způsob výkladu, který i z historického vývoje angličtiny dokázal učinit historii málem detektivní. A navíc, na rozdíl od jiných vynikajících přednášejících, které jsem měla tu čest v průběhu svého studia poznat, profesor Vachek vyčlenil několik posledních minut své přednáškové hodiny na diskusi, která v nás všech vzbuzovala ještě hlubší zájem o přednášenou látku. Lišil se od ostatních přednášejících také tím, že v prose-